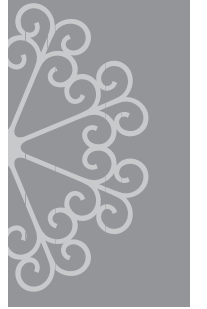

בית מדרש

פרשת במדבר - חג השבועות תשפ"א

זמני כניסת השבת

Baltimore, MD	7:54
Brooklyn, NY	7:47
Chicago, IL	7:43
Houston, Texas	7:49
Johannesburg, S. Africa	5:11
Lakewood/Deal, NJ	7:46
London, UK	8:29
Los Angeles, CA	7:29
Manchester, UK	8:46
Monsey, NY	7:48
Montreal, Quebec	7:59
Passaic, NJ	7:48
Toronto, Ontario	8:17
Yerushalayim	6:53
Zurich, Switzerland	8:36

בשבילי הלכה

ע"י הרב הגאון מאיר צבי שפיצר שליט"א
הערות בעניני הלכה. הלכה למעשה יש לשאול לרב

במדבר

בדיני תחום

אמרו מרחק מחנה משה משאר בני"ש בשיעור שיוכלו לה
גיע בשבת משום איסור תחום.

והנה איתא בעירובין מ"ג ע"א בעי רבי חנינא יש תחומין
למעלה מעשרה או אין תחומין למעלה מעשרה וכו' ת"ש
הריני ניזיר ביום שבו דוד בא מותר לשתות יין בשבתות ובי
מים טובים ואסור לשתות יין כל ימות החול, אי אמרת בש
למא יש תחומין היינו דבשבתות ויל"ט מותר אלא אי אמרת
אין תחומין בשבתות ובי"ט אמאי מותר, שאני התם דאמר
קרא הנה אנכי שולח לכם את אליהו הנביא וכו' והא לא
אתא אליהו מאתמול. וע"ש בגמ' דכיון דאליהו לא בא בשבת
משום תחומין נישתרי ביין ביום א' כי בודאי לא יבא בן דוד.
והק' ח"ס ח"ו צ"ח דאליהו בא לכל מילה כמ"ש זוהר
פ' לך ופרקי דר"א ס"פ כ"ט. ות"י דשם בא כמלאך אבל
הגמ' עירובין מביא ראייה ממנו בתחומין כי שם יופיע כשהוא
אדם, וחייב בדיני התורה.

וע"ש עוד עירובין מ"ג ע"א בהא דאליהו אמר הלכה בסורא
ועוד הלכה בפומפדיתא באותו שבת, והוכיחו מזה דאין תחר
מין למעלה מעשרה, וע' דרך אמונה ה"ל שמיטה ויובל פ"א
ח"ז שהק' לפי הח"ס איך מביא הגמ' ראייה ואולי בשבת נהפך
למלאך והלך לשם בלי איסור תחומין וחזר ונהפך לאיש, ויש
להוסיף על קושייתו דהרי איירי שבא דרך נס למעלה מ'
אלמא דלא בא בדרך של אדם, והשיב לו החז"א בבדיחותא
דאסור ליהפך למלאך משום נטילת נשמה, וכיון שפסק כאדם
בסורא כי לא בשמים היא, אסור ליהפך למלאך.

אכן עדיין תיקשי בגמ' ה"ל מ"ג ע"ב דכיון דאליהו לא
בא בשבת משום תחומין נישתרי ביין ביום א', וקשה דאולי
בא אליהו בשבת כשהוא מלאך ונהפך לאדם ב"ד ובזה אין
איסור נטילת נשמה. וצ"ל כיון דכתבי הנה אנכי שולח לכם
את אליהו, אלמא דגם השילוח הוא חלק מביאת אליהו,
וע"ש בתוס', וע"כ שהשילוח הוא כבר בלבוש אדם.

(ובעיקר דברי הח"ס מבואר דאף כשהוא בלבוש אדם
מ"מ הוא עולה למעלה מ" טפחים. וע' ב"מ ק"ד באליהו על
הקברים שאמרו דקברי עכ"ם אין מטמאין וע"ש תוס' ר"ד
שכתב שהק' במהד"ק דהרי עכ"ם מטמאין במגע, ות"י תוס'
ר"ד דאליהו מלאך הוא ובאור הוה קאי דאהל איכא מגע
ליכא. ולכא' ק' דאם היה מלאך א"כ לא ק' מטומאת אהל.
ולכא' צ"ל כוונת תוס' ר"ד שיש לו כח כמלאך, גם כשהוא
כאדם, וכח"ס הנ"ל).

הערת תגובות בלשה"ק או באנגלית יתקבלו בריבון במייל bishvillehalacha@themir.org

והגית בו יומם ולילה - "המתמיד"

דברי הנהגותיו

הבריאה כולה הנה "מתמיד" בעבודת
תה, אפילו עשבים מוציאים שרשיהם
עמוק באדמה הלחה, והיניקה עולה למ'
עלה למעלה עד צמרת האילן והוא מר
ציא פירותיו, והעץ אומר שירה בשמחה
ובאושר שממלא תפקידו החשוב הנועד
לו מן הקב"ה.

כן כל נברא ישורר לו שירתו בכל יום
כפי מצבו המוכן לו. רק האדם שבשבילו
הכל נברא לדאבונו פניו אינם שמחים, אינו אומר
שירה, הוא שר שירת יגון נאנח ונאנק למה ומדוע?
הטעם הוא, שאינו משריש שרשיו בתורה הק'
דושה - לו היה מתמיד בתורה"ק, היה האדם פורח
ומלבלב, שר ומזמר שירה. לו היה דבק בהש"ת
ומתעסק בדברי הנביאים וחז"ל, אז היה מאושר.
רק מפני שאין לו התמדה בלימודו, גם כשיושב אל
הספר נרדם, מפקה, יש לו מפריעים שונים, בכל
רגע הוא מפסיק מתלמודו.

כשלוקחים גרעין בארץ, וכל שעה היינו לוקחים
אותו מן הארץ ומפסיקים יניקתו וגדולו, האם

היה מצמיח משהו? כמובן שלא. כן גם התורה,
כדי שתשפיע על דמותו של האדם כוחות נפשו
ומדותיו, מוכרח הוא שיהא מתמיד בלמודו בלי
הפסקות ובלי הפרעות, או אז יתגדל מן התורה
האדם השלם.

לא, לא זו הדרך! ילד יקר, כשאתה לוקח ספר
לידך, כמו נדר תעשה שיעניך לא תמוש מן הספר
עד זמן קבוע, באם תכשל ותפסיק תלמודך, תקנוס
עצמך במשהו, כדי שבפעם האחרת תזוהר.
כל העולם מקנאים במתמיד, כולם משוררים
אודות המתמיד, אבל רק מעטים מבינים איך להער
שות מתמיד למעשה.

נלמד משונאנו הגדול, מיצר הרע. אלפי שנים
הוא עומד על משמרתו לתכלית דבר אחד, להסיח
את האדם, ודור אחר דור מביא על העולם מלח
מות שריפות והריגות, רק משום שעושה עבודה
באמונה ובהתמדה עצומה.

המתמיד הוא נזר הבריאה, הוא האדם המאושר
בעולם. בטלה היא השונא הגדול של האדם שלאט
לאט מאבדת צלם אלוקים מן האדם.

מרן רה"י הגאון הגדול
רבי נחום פרצוביץ זצוק"ל
מתוך פרקי מוסר והתעוררות
שכתב בסוף מחברת חידושי תורה

עם ה' אנחנו - לא ככל העמים

דברי הימים

אשר בחר בנו מכל עם ורוממו מכל לשון

עם תום המלחמה, נותרו בני הישיבה
בראשות מרן המשגיח הגה"צ רבי יחד
קאל לוינשטיין זצוק"ל בשנחאי שבסין,
מצפים לאישורים להגיע לחוף מבטחים.
בינתים העולם כולו רעש וגעש בענין ועי
דת השלום שעמדה להתכנס ולכונן את
ארגון האומות המאוחדות שתפקידו יהיה לפקח
על שלום העולם.

מרן המשגיח בשיחתו התייחס לכך ואמר: סיי
פרו לי שבועידה של פועלים ממפלגות השמאל
באוסטרליה דנו אם יש זכות לעם ישראל להיות

מיוצג בוועידת השלום, והחליטו - שמעו והאזינו!
הם החליטו שלעם ישראל אין זכות ייצוג, משום
שאיננו עם כלל.

האין זה שחוק וחוכא ואיטולוא?
את יבשת אוסטרליה גילו לפני כמאה שנה,
והיתה מושבת פושעים והוגלו אליה אסירים מור
שעים. הם, שאינם יודעים מאין מוצאם וכל עברם
מפוקפק למאוד, נחשבים הם לעם. ואילו אנחנו
הקיימים למעלה משלשת אלפי שנה, איננו עם.

אבל, אמר מרן המשגיח רבי יחזקאל, צודקים
הם למאד, זו נחמתנו ועל כך גאוותנו.
הם "גויי הארצות ומשפחות האדמה", ואנו "לא
שם חלקנו כהם וגורלנו ככל המונם", אלא עם ה'
אנחנו. "אשר בחר בנו מכל עם ורוממו מכל לשון
וקדשנו במצוותי".

ספר זכרון אבא במ -
הרה"ג ר' אבא זיונס זצ"ל

סוד ההצלחה בתורה

הארץ עד שהוצרך הקב"ה לפרש בעצמו 'על עזבם תורת' והטעם משום שכלפי חוץ לא ראו את הסיבה לפורענות ורק הקב"ה שיועד מעמקי הלב פרש על עזבם את תורת - שלא ברכו בתורה תחילה.

והברכה על התורה היא הודאה על התורה והם שלא הודו גם לא בקשו מה' לזכות לתורה ועומק הענין משום שלא עסקו בה מתוך הכרה שהתורה היא מתנה מה' ולכן לא ראו צורך לבקש מה' על זה וגם לא הודו על התורה.

הלימוד בהכרה שהכל מאתו

הלומד שאינו מכיר שהכל מהשם יתברך פרושו שאין למודו לשם שמים אלא לימוד של ע"מ לקנטר, ואותם שלא בירכו בתורה גם הפסיקו מלימודם כשלא ראו צורך וזאת כיון שכל לימודם היה ע"מ לקנטר.

במשנה באבות בקנין האחרון מקניני התורה איתא 'זה האומר דבר בשם אומרו הא למדת שכל האומר דבר בשם אומרו מביא גאולה לעולם שנאמר ותאמר אסתר למלך בשם מרדכי', וצריך להבין מה שייכת מעלה זו לקניני תורה.

ומבאר המהר"ל (הובא ב'לב אליהו') שאדם הלומד תורה ועמל ויגע להבין ולא מצליח להבין לבדו והולך לשאול לתלמידי חכמים עד שלבסוף עומד על הבנת הענין ולאחר מכן הולך ואומר הבנה זו בשם עצמו ואינו זוכר את זה שהעמידו על הדרך ולא אומר בשם אומרו ומחזיק את הטובה והגדולה לעצמו

ומצינו ע"ז בחז"ל 'געת ומצאת תאמין' גם אם 'געתי' סו"ס 'מצאתי' (הגר"א), והיינו שגם זה 'מצאה' כי הכל מתנת שמים בלא קשר ליגיעתו, אולם ודאי שגם מוכרח עמל התורה וכנ"ל, כי גם בלא שיגעת אם מצאת אל תאמין, ודר"ק.

'דרשו ה' ועוזו בקשו פניו תמיד' (תהילים קה ד) וביאר הגר"א (משלי) 'דרשו ה' ועוזו' - זה עסק התורה, 'בקשו פניו תמיד' - זה ע"י התפילה.

כך זוכה האדם לתורה כי הזכיה בתורה זה על ידי ההכרה שה' הוא נותן את התורה 'כי ה' יתן חכמה', ואנו מעצמינו לא יכולים להשיג כלום בלי שנכיר בכך שהשגתינו בתורה כולה היא רק מה' המלמד תורה לעמו ישראל.

ההודאה על התורה

בנביא ירמיה כשמדבר על פורענות ישראל אומר (ט, יא) 'מי האיש החכם ויבן את זאת ואשר דבר פי ה' אליו ויגידה על מה אבדה הארץ נצתה כמדבר מבלי עובר'. ובגמ' נדרים פא. איתא על זה 'דבר זה נשאל לחכמים ולנביאים ולא פרושוהו עד שפרשו הקב"ה בעצמו שנאמר (שם ח) ויאמר ה' על עזבם את תורת' ולא שמעו בקולי ולא הלכו בה. שואלת הגמ' הינו לא שמעו בקולי הינו לא הלכו בה, ומתרצת הגמ' - שלא ברכו בתורה תחילה.

וידועים דברי רבינו יונה המובאים בר"ן שם שודאי שעסקו בתורה ומוכח זאת מכך שלא ידעו החכמים והנביאים לפרש על מה אבדה

עומדים אנו בפתחו של חג מתן תורתנו וכידוע ישנה אפשרות לזכות לשפע גדול של הצלחה בתורה, ויש להתבונן א"כ מהי ההכנה הראויה שעל ידה נזכה לברכה עצומה זו.

תורה עם תפילה

בגמ' בנדה ע: איתא 'שאלו אנשי אלכסנדריא את ר' יהושע בן חנניא מה יעשה אדם ויחכם אמר להן ירבה בישיבה וימעט בסחורה אמרו הרבה עשו כן ולא הועיל להם אלא יבקשו רחמים ממי שהחכמה שלו שנאמר כי ה' יתן חכמה מפיו דעת ותבונה, והא בלא הא לא סגי',

'הרבה עשו כן ולא הועיל להם' הם למדו ועסקו בתורה בכל כוחם אך לא הועיל בידם כי סוד ההצלחה בתורה היא האמונה 'כי ה' יתן חכמה מפיו דעת ותבונה' ועלינו לבקש רחמים וללא תפילה א"א לזכות לשום מעלה בתורה.

אכן גם בלא תורה א"א להצלחה כי 'הא בלא הא לא סגי' ועל מה תחול ההצלחה אם אינו עמל ויגע בתורה כראוי.

ועומק הענין שיסוד האמונה ועיקר העיקרים ש'אין עוד מלבדו' והקב"ה הוא הכל ובלעדיו אין לאיש דבר, וא"כ הלומד בלא שמתפלל נדמה בעיניו שסוד הצלחתו תלוי אך בכישוריו ומאמצו, ואינו מודע לאמת שבלא שיקבל מהקב"ה אף אם יעמול כל ימיו מאומה לא יצליח, כי הכל מהשם יתברך גם כשרונותיו וגם הבנתו בתורה הקדושה

כביכול הבין מעצמו, אותו אדם גם כשיצליח להבין לבדו לא יזכור שכל מה שהבין זה מה' אלא יתגאה ויתפאר ביכולותיו וכשרונותיו היפך מידת הענוה לזכור שהכל מה', ואומר המהר"ל שלאדם כזה שלא אומר בשם אומרו כביכול אין רוצה הקב"ה לתת לו הצלחה בתורה, כי גם שישגי מעצמו, לא ידע להכיר שמבלעדי הקב"ה אין לו כלום.

ובאור כוונת המשנה 'הא למדת שכל האומר דבר בשם אומרו מביא גאולה לעולם' כמו שאמרה אסתר למלך בשם מרדכי אף שיכלה להגיד למלך בשם עצמה וע"י כך לזכות לגדולה וכבוד אצל המלך אבל אסתר אמרה בשם מרדכי ולא ביקשה לעצמה את הכבוד, ועל ידה רוצה הקב"ה לתת את הגאולה כי ודאי לא תייחס כלל לעצמה, ואע"פ שהגאולה היתה בדרכי הטבע ויכלה לומר שמכח השפעתה על המלך גרמה לגאולת ישראל.

התבטלות האדם כלפי הקב"ה

'האיש משה עניו מאוד מכל האדם אשר על פני האדמה' (במדבר יב ג) ולכאורה ודאי שידע משה שמעלתו גדולה יותר מכל עם ישראל ומדוע א"כ לא החשיב עצמו ואמר 'ונחנו מה' (שמות טז ז-ח) אלא הבאור שהכיר שאין לו מעלה מעצמו וכל מעלותיו הם רק מהקב"ה, והיא היא מדת הענוה, שבכך זוכים לתורה [ועבור כך זכה משה רבינו להיות נותן התורה].

עוד מצינו 'השמר לך פן תשכח את ה' אלקיך פן תאכל ושבעת ובתים תבנה וישבת ובקרך וצאנך ירבון וכסף וזהב ירבה לך וכל אשר לך ירבה ורם לבבך ושכחת את ה' אלקיך' (דברים ח) כשמתגאה אדם וחושב שכל הצלחותיו הם בזכות עצמו מגיע ל'רם לבבך ושכחת'.

ובאמת שאזהרה זו היא לא רק על גשמיות לזכור שהכל מתנת ה' אלא גם על רוחניות קימת אזהרה זו שעלינו להכיר ולזכור שכל מעלה שמשגיגים אנו ברוחניות זה לא מכח רוב כשרונות וחכמה אלא הכל רק מד' יתברך 'כי ה' יתן חכמה', וכמו בגשמיות גם ברוחניות אם אדם לא יזכור את היסוד הזה יגיע למצב שרם לבבך ושכחת את ה' אלקיך ויאמר 'כחי ועוצם ידי עשה לי את החיל הזה' (שם) וייחס הכל לעצמו בדיוק כמו המתגאה בעניני גשמיות.

והנה אומרת ע"ז התורה אח"כ (פסוק ט"ט) 'אם שכח תשכח את ה' אלקיך אבוד תאבדון' וזהו מה שפירש הקב"ה על מה אבדה הארץ – על עזבם את תורת, והיינו שכשמיגיעים למדה של 'רם לבבך' ומייחסים הכל לכח האדם מגיע 'אבוד תאבדון', רח"ל.

וזהו שאומר הנביא אח"כ (שם כ"ב) 'אל יתהלל חכם בחכמתו ואל יתהלל גבור בגבורתו ואל יתהלל עשיר בעשרו' ובאמת שחכם בחכמתו הכונה על חכמת התורה ומתגאה על רוב עמלו שהביא את הצלחתו בתורה וכן המשך הפסוק של גבור ועשיר מדבר שמתגאים לחיוב וכגון הגבור שדאג לחלש והעשיר שסייע לעני, אך זה אומר הנביא שאף בזאת א"א שיתהלל כי הכל רק מה' יתברך, אלא 'כי אם בזאת יתהלל המתהלל – השכל וידוע אותי', בזה לבד יכול להתהלל שמכיר שכל מה שיש לו זה רק מה' וידוע את טובו הגדול של 'כי אני ד' עושה חסד משפט וצדקה בארץ כי באלה חפצתי נאום ה' (שם).

וזהו עומק הטעם שהמכיר שהכל מהשם זוכה לתורה, כי הקב"ה רוצה לזכותו בהצלחה בתורה, כי יוחסה לקב"ה.

כל לומד תורה צריך לדעת שיסוד ההצלחה

זה שכל שמשגיג הבנה ומעלה בתורה זה לא מעצמו כל אלא מה' וצריך כל אחד לבקש מה' להבין כל קושי' של גמ' וכל תירוץ וכן כל דבר בתורה צריך תפילה לה' שיזכה להבין כי ה' יתן חכמה וכשזוכה להבין צריך להודות לה' על כל דבר כל קושי וכל תירוץ וכל הבנה על הכל צריך להודות לה' שנתן לו להבין.

ובתפילה להצלחה בתורה, מתפללים אנו ב'אהבה רבה' – 'אבינו האב הרחמן המרחם וכו' ותן בלבנו להבין ולהשכיל לשמוע ללמוד וללמד לשמור ולעשות ולקיים וכו', וב'ובא לציון' מתפללים 'הוא יפתח לבנו בתורתו וישם בלבנו אהבתו ויראתו, למען לא ניגע לריק' – כי הלומד ע"מ לקנטר נחשב שלומד לריק ח"ו.

והתפילה היא 'שיפתח לבנו' – והיינו שהוא זה שמביא את ההצלחה שיפתח הלב בתורה, ולב, פותח הקב"ה לאדם שנותן ליבו להשם בכך שמבקש בכל לבו להצלחה, וא"כ האדם נותן את ליבו והקב"ה מביא הצלחה ללב 'רחמנא ליבא בעי' הלב הוא העיקר אצל הקב"ה.

החזוק כעת ביום מתן תורה הוא מה שצריכים תמיד לדעת שזוכים אנו לקבל את התורה רק ע"י תפילה ועמל התורה וכאותם המעטים שכן עלתה בידם (-הרבה עשו כן ולא הועיל להם, אך מעטים כן) וזה משום שהרבו גם בתפילה וגם בעסק התורה כי רק כך זוכים לתורה.

יזכנו ה' יתברך בקרוב ממש לקול האדיר שישמע בעת הגאולה וכמו שאומרים בתפילת מוסף 'והוא ישמיענו ברחמי שנית לעיני כל חי' דהיינו שיהיה שוב מתן תורה וכמו שהשמיענו במ"ת 'אני ד' אלוקיך' שוב ישמיענו שנית 'אני ד' אלוקים' במהרה בימינו אמן כ"ר.

(נכתב ע"י אחד השומעים)

Do We Deserve the Gift?

Harav Hagaon Yehuda Wagshal Shlita

Chazal tell us that the Yom Tov of Shavuos is a *yom hadin* for *peiros ha'ilan*, and the Shelah Hakadosh explains that *peiros ha'ilan* doesn't refer only to the physical fruit that grows on trees — it refers to the Torah that we learn as well. The Torah is called a tree — *eitz chaim* — and the Torah that we learn is the fruit of that tree.

What kind of judgment is there on Shavuos regarding the Torah we learn?

Many *sefarim* say, and I heard the *mashgiach* Rav Wolbe zt"l explain, that Shavuos is a *yom hadin* in the sense that on this day it is decided how much Torah we'll be *zocheh* to in the coming year.

The Shelah, however, writes that Shavuos is the *yom hadin* on *bittul Torah*, which sounds quite different from it being a *yom hadin* regarding how much Torah we'll be *zocheh* to!

The Shelah's statement is hard to understand, because we already have a *yom hadin* for all the mitzvos and *aveiros* we've done — Rosh Hashanah and Yom Kippur. Why wouldn't we be judged for *bittul Torah* at that time as well? Why do we need a special *yom hadin* on Shavuos for this *aveirah*?

Furthermore, we know that *bittul Torah* is the worst *aveirah*; just as the mitzvah of *talmud Torah* is *k'neged kulam*, the *aveirah* of *bittul Torah* is also *k'neged kulam*. If Shavuos is really a *yom hadin* for *bittul Torah*, we would expect that the atmosphere on Shavuos should be one of a *yom hadin*, when we are worried and concerned about our *aveiros* and do *teshuvah* for them. Yet we don't find that the *avodah* of Shavuos is to be scared and worried and do *teshuvah*. On the contrary, Shavuos is a time of extreme *simchah*, as the Gemara says that everyone agrees that on Shavuos we must eat a *seudah* and rejoice, even those who maintain that this is not necessary on other *yamim tovim*.

The *sefer Maaseh Rav*, which discusses the *hanhagos* of the Gra, says that the Gra rejoiced on Shavuos more than on any other Yom Tov, and kept his *seudah* going for a very long time, all the way into the night — an extreme expression of *simchah*.

How does this fit with the Shelah's suggestion that Shavuos is a *yom hadin* for *bittul Torah*, which should make it a time of worry and fear?

What is Bittul Torah?

To answer this question, we first have to understand what *bittul Torah* is. We typically understand *bittul Torah* as taking time when I'm supposed

to be learning and instead doing something else — I sit and schmooze with somebody, or waste my time on something else.

But we can suggest that the concept of *bittul Torah* goes much deeper. We're learning *Maseches Pesachim* in yeshiva now, and the idea of *bittul chametz* is discussed frequently.

What is *bittul chametz*? Rashi explains that *bittul chametz* means that the *chametz* is not on the person's mind, and he treats the *chametz* like nothing, like *עִפְרָא דְאַרְעָא*. In other words, *bittul chametz* happens when in a person's mind the *chametz* has no *chashivus* as food; to him, it's just like dust of the earth.

Perhaps this is the problem of *bittul Torah*. Besides the actual moments of learning that were wasted — which is a problem in and of itself — *bittul Torah* means that I'm not *machshiv* the Torah. If a person who is sitting and learning understands what Torah is — *יְקָרָה הִיא מִפְּנֵינִים*, it's the most valuable asset possible — then of course he would not waste time from his learning; he's in middle of making millions right now, so no one can disturb him with anything else.

If a person does interrupt when he is supposed to be learning, that might be an indication of *bittul Torah* in the sense of *bittul chametz*: He's not *machshiv* it, he considers it like *עִפְרָא דְאַרְעָא*. "What's the difference if I learn a few more minutes? It doesn't matter."

That's the real problem of *bittul Torah*: Besides the moments of Torah that were lost, *bittul Torah* reflects an attitude of not being *machshiv* the Torah enough.

Viewed in this light, *bittul Torah* extends far beyond a person interrupting his learning and missing a few minutes. To illustrate, let's say a person walks into a beis midrash and sees some anonymous person sitting and learning. This person doesn't look particularly special — he just comes to the beis midrash every day and learns one *daf* and another *daf*, one *sugya* and another *sugya*. He's not famous, he's not a big speaker, and he doesn't seem to be affecting people around him — he's just sitting and learning, either alone, or with his *chavrusa*.

The person absorbing this sight might think, "Eh, what's this fellow doing, anyway? He's just sitting there in his corner — he's not giving big speeches, he's not being *mashpia* on people, he's not doing *chessed*. What's he accomplishing already?"

If that outlook creeps into someone's heart and mind, that might be *bittul Torah* as well! If a person would be *machshiv* the Torah properly, he would realize that this unassuming person is doing the most *chashuv* thing possible: He's keeping Klal Yisrael going, he's keeping the whole world going, and he's doing the most *chashuv* thing in the eyes of Hashem. But because he's unassuming, not famous or exciting, the sight of him could cause people to think: מאי אהנו לן רבנן? He's "just" sitting and learning.

There could be other examples of *bittul Torah* as well. For instance, say there's a person who goes all out when it comes to *gashmiyus*, never cutting any corners and investing whatever money and effort necessary to make everything just right. But when it comes to *ruchniyus* and Torah, he might say, "I can cut some corners — as long as I'm doing it, I'm *yotzei*, so I don't have to go all the way out." Such a person might be guilty of *bittul Torah*, because in other areas he goes to lengths to ensure that everything should be perfect, whereas when it comes to Torah he cuts corners. That's treating the Torah like עִפְרָא דְאַרְעָא.

Joy Proves that We Value the Gift

When the Shelah Hakadosh says that Shavuos is a *yom hadin* on *bittul Torah*, perhaps he is not referring to the *aveirah* of *bittul Torah*. For the *aveirah* of *bittul Torah*, as for all our *aveiros* and *mitzvos*, we are judged on Rosh Hashanah and Yom Kippur. Rather, on Shavuos, we are judged for how much we are *machshiv* the Torah: How important is the Torah to us? Do we take our minds off the Torah? Is it like עִפְרָא דְאַרְעָא in our eyes? Or do we consider it יְקָרָה הִיא מִפְּנִינִים? That's the *yom hadin* of *bittul Torah* on Shavuos.

But why do we need such a *yom hadin*? If we already have a *yom hadin* for the *aveirah* of *bittul Torah*, then why do we need a special day to judge how *chashuv* the Torah is in our eyes?

The purpose of this *yom hadin*, as our rebbe'im have taught, is to determine how much Torah we will be *zocheh* to in the coming year.

To illustrate, let's say a person very much wants to give someone else a certain gift. If he knows that the recipient is not going to appreciate it, he'll think twice before he gives it to him; he'd much rather give the gift to someone who will value it. Similarly, Hakadosh Baruch Hu is willing and ready to give the Torah — but only to someone who values it. If someone is *mevateil* the Torah, *chas v'shalom*, he won't be *zocheh* to Kabbalas HaTorah, because to him it's like dust. But if someone recognizes the importance and value of Torah, and views it יְקָרָה הִיא מִפְּנִינִים, then he will be *zocheh* to *siyatta d'Shmaya* and a great Kabbalas HaTorah.

In this sense, Shavuos is indeed a *yom hadin* on *bittul Torah*, but it's not a *yom hadin* on the *aveirah* of *bittul Torah* — rather, it's a *yom hadin* on my state of mind: How much am I *machshiv* the Torah? And the result of that judgment determines how much Torah I'll be *zocheh* to receive.

Perhaps this is the reason for the great *simchah* of Shavuos. Considering that Shavuos is the day we received the Torah, we would think that we should spend the whole day learning. And yes, we do spend the whole night learning, but we also have the requirement of *simchah*. Through the *simchah* of Shavuos, we show that we are truly *machshiv* the Torah.

When a person is *zocheh* to marry off a child, he doesn't just serve a few crackers with herring and a little cake. He makes a big, beautiful *seudah* with the finest of foods, served by waiters. Why? Because he's *machshiv* the occasion. If you just serve just a few crackers and cakes at a wedding, it shows that you don't value what a *chasunah* is. If you go all out and you serve a beautiful meal and celebrate in a momentous way, you show the *chashivus* that you have for the event.

Similarly, the *simchah* on Shavuos not only reflects our joy upon receiving the Torah, it also shows how much we're *machshiv* the Torah — which is the opposite of *bittul Torah*. When we show our excitement and joy upon receiving the Torah, that itself is a *zechus* for this *yom hadin*, when it is decided how much Torah we will receive.

These are the thoughts we should have as we go into the Yom Tov of Shavuos. We need to value the Torah, and not, *chas v'shalom*, succumb to the mindset of *bittul Torah*, in which we allow ourselves to think that Torah is not so important or glorious. Every word of Torah, and every person who's learning Torah, is יְקָרָה הִיא מִפְּנִינִים. Let's not be *mevateil* this like עִפְרָא דְאַרְעָא, as we do with our *chametz*. Rather, let's bear in mind the *chashivus* and the *simchah*, as we await the day of Mattan Torah.